

KATHOLIKUS NÉPLAP.

BUDAPEST SEPT. 7. 1848.

10. SZÁM

Dicsőség Istennek a' magosságban, és a' földön békeség a' jóakaratu embereknek.

Lukács 2. r. 14. v.

Dicsértessék a' Jézus Krisztus!

Fogadom a' szép szót.

E' lapok 7-ik számában 51-ik hasábon Majer István tanár társam „István bácsi házi rendje a' hét minden napján“ czimű jeles értekezésének végén, ha jól emlékeztek kedves olvasók, - ám tekintsetek vissza, csillag jegyzék alatt a' szerkesztő barátom így szól Majer Istvánnak: „mondja meg R. József barátunknak is, hogy mivel Isten kegyelméből már meggyógyult, mutassa be magát olvasóinknak.“ Már ámbár az R. bötü csak magán állott és a' név nem volt egészen kiürva, én mégis azt tüstént magamra értettem, mert hisz' a' jó barátok megértik egymást; 's noha e' figyelmeztetést úgy tekintem, mint mikor annak, a' ki szundikál. fölpeczkezik orrát, de e' nyájas legyintés még is kedves vala nekem, mivel tagadhatlan bizonyosága annak, hogy szeretett barátomnak t. i. e' lap derék szerkesztőjének gondja csüggött rajtam, mikor beteg voltam 's megemlékezik rólam, midőn egészséges vagyok. Ez édesen hatott szívemre, és épülő egészségemre; most éreztem, mennyire igaz, mit egy bölcsnek könyvében olvastam, t. i. *hogy egy jó barát legfőbb orvosa életünknek. Egy illy jó barát fölhevítésének engedni kedves kötelesség, mit ime teljesíték, és magamat*

e' lap tisztelt olvasóinak ezennel bemutatom: beköszöntésül szent Pállal a' nemzetek apostolával — *üdvöt, békét, és a' Jézus Krisztus kegyelmét kívánca midnyájoknak.* *)

Ugy van édes atyámiai! én bizony betegeskedtem majus végétől kezdve julius végeig, 's e' közben kétszer igen rosszul voltam. Hej barátom! ekkor érzi ám az ember mennyire igaz az: *hogyminden hiúság ez életben az Isten szeretetén kívül.* Nem marad ekkor egyéb vigasztalás hátra, mint a' szent hit, melly az embernek elcsüggedt lelkét ez élet bajaiból Istenéhez emeli, és egy boldogabb életnek reményével betölti. Barátim! bajaim, fájdalmaim annyira súlyosodtak, hogy ámbár még vén nem vagyok — de igen igen elszántam magam a' halálra; óh milly nagyban éreztem ekkor szent Pálnak e' szavait: *As igaz ember hitből él.* (Rom. 17.) Mire nézve zugolódás nélkül túrvén bajaimat, egyedül Istenre hagytam magamat, 's mindenek előtt lelkemről gondoskodtam sz. Jakab apostolnak, (5. r. 14. 15. v.) tanácsa szerint, ki így ír: „*Megbetegszik valaki közületek? hívassa ma-*

*) Igen örvendek, hogy Rendek barátom magára vette multkori szavaimat; jól értette; az R. bötüvel ő rá czéloztam. Ugy hiszem, olvasóink szívesen helyben hagyák eljárásomat, mert ismét egy iroval találkoznak, kitől sok szépet, jót várhatunk. Már isz én egy kicsit ismerem embereimet.
Szerkesztő.

gához az egyház papjait, 's imádkozsanak fölötte, megkenvén őt olajjal, az úr nevében, és a' hitnek imádsága megszabadítandja a' beteget, 's megkönnyebbíti őt az ur. és ha bűnökben vagyon, megbocsátatnak neki. „Ez volt első gondom, 's egyik részem t. i. lelkem orvosolva vala, mire kellemes megnyugvást és könnyebbülést találtam. Majd házi dolgaimra is fordítám tüstént figyelmemet — 's ámbár kincscsel nem bírok, és a' mi kis értékem van többnyire könyveimben fekszik, ne hogy történhető halálom esetére rendetlenség álljon be házomban, végrendeletet, testamentomat is készítettem, vagy inkább csak módosítottam, hisz nálam az régen kész, itt is szemem előtt tartván a' bölcsnek e' tanácsát, melly a' szentírásban foglaltatik: *rendeld el házadat, mert (talán) holnap meg fogsz halni.* Én biz' így cselekedtem, 's ez is sokban megnyugtató szívemet. Most saját tapasztalásomon is okulva, ujonan csudálkozom azokon, kik betegségben lévén félnek testamentomot csinálni, higyétek, gyáváság ez, és gyöngye, kicsiny hitre mutat; mintha bizony annak mindjárt meg kellene halni, ki testamentomot csinált. Valóban vétek, az Istennek atyai szeretetéről, és gondviseléséről illy ferdén itélni, kinek akaratja nélkül hajunk szála sem esik le fejünkről. Hisz innét az következnek, hogy Isten a' jó rendet halállal bünteti! Kárhuzatos tévelygés! Tegyük meg csak mi azt, mit Isten parancsolt lelkünkre, testünkre, házunkra 's vagyunkra nézve, a' legbölcsebb úr Isten jól tudja, mit kell velünk cselekednie. Hagyjuk magunkat ő reá fiúi bizodalommal, ő tudja legjobban, mit akar cselekedni velünk. Egyébiránt is, nézzétek bár rendre az Istenben bizó, rendet szerető okos embereket, a' testamentomat már előre mindeniknél készen találjátok, mellyben csak változást szoktak olykor tenni betegségek idején. mert hisz

évek alatt a' vagyon és körülmények is változnak, tehát ezekhez képest a' testamentomot is szükséges olykor változtatni. Avagy nem láttátok, nem hallottátok-e néha, milly rendetlenség, 's itt ott, mit épen nem akarunk helyeselni, milly szidalmak, átkozódások keletkeztek a' miatt, hogy a' megholt végrendeletet nem tett, 's e' miatt az osztzkodásban versengések állottak be, nem kötelessége e' botrányt minden jó lelkű kereszténynek, maradékaitól, házatól eltávoztatni? hogy halála után ne átok, hanem inkább áldás szálljon reája; ámbár igaz, hogy az illy átok mindig annak fejére esik vissza, ki átkozódik, nem pedig arra, kit átkoz. Üdvös tanulság azonban az, hogy az okos és jó keresztény idején korán, még egészséges állapotában rendezi el házi ügyeit, vagyonát, 's megteszi igazságosan az osztalékot, vagy is testamentomot csinál, hogy véletlen halála esetében is készen találtassék. Kétség kívül, ez csak azokat illeti, kiknek van kis vagyunkájok, miről testamentomot csinálhatnak.

Föllebb emlitem, mikint betegség esetében első és fő gondunk legyen lelkünkre, mint fő részünkre, ez által lelkünk orvosolva, szívünk megnyugtatóva lévén, könnyebben lesz orvosolható a' másik rész, t. i. a' test. Nemis lehet addig sikerrel gyógyítani a' testet, mig a' lélek beteg. Azonban ezzel rendbe jöven, tüstént és halasztás nélkül a' test orvoslásához lássunk. Hivassuk el az orvost, és pontosan teljesítsük, a' mit rendel. Én így cselekedtem, 's ime Isten' kegyelméből már egészséges vagyok! Jaj! édes falusi atyámfiai! de sok rossz szokás van köztetek e' tekintetben. Tudom, mert tapasztaltam. Többnyire csak nyögők, kinlódok nyaválítókkal, és az orvosra nem is gondoltok; pedig mennél inkább harapózdik a' baj, annál nehezebb gyógyítani. Ha a' plebános vagy káplány

ur emlékeztet is benneteket beteg ágyatoknál, hogy már lelki állapototokkal rendben lévén, most testetek gyógyítása után lássatok, és orvost hívassatok, többnyire mit feleltek? Jaj uram! legjobb orvos az ur Isten! már csak arra hagyom magamat. Igen szép ez barátom! és tagadhatlan igazság, hogy annak akaratja nélkül biz' az orvos sem segíthet. De valjon akaratja-e az Istennek az, hogy orvoshoz és orvossághoz ne folyamodjunk? Vigyázzunk édes atyámfiai! hogy tiszta szándékunk mellett is tévedésbe ne essünk — A' legbölcsebb Isten eszközöket rendelt a' cél elérésére, a' ki tehát eszközök nélkül akar Icelt érni, az mintegy csudát követel bstentől, ezt pedig tennünk nem szahiad. Azért a' legjámorabb ember se aztesse el magával, mintha tartoznék az Isten vele csudát tenni; mivel maga az ur Isten fűben fában rendelte az orvosságot, mint ezt a sz. irás bizonyítja, hol (sirák könyv. 38. részében) ez áll: *Istentől vagyon minden orvosság. A' fölséges Isten teremtette a' földből az orvosságokat, és az okos ember nem iszonyodik azoktól. Hát az orvosokról mit mond az irás? azt mondja: Tiszteld az orvost a' szükségért. És Urunk sz. Máténál nyilván mondja: hogy a nyavalyáknak van szükségök az orvosra. Tehát csak ugyan Isten akaratja, hogy használjuk az orvosokat és orvosságokat. — Az ember, ha szorgalmasan igyekszik is egészségét föntartani, mindazáltal gyarló természeténél fogva betegségbe eshetik; és mivel egészségét őrizni tartozik, úgy, hogy ha azt elmulasztja, vétkezik, szintugy tartozik megromlott egészségét visszaszerezni. De némellyiknek nincs bizodalma az orvoshoz, ez nagy hiba; hát valjon kibén lehet bizodalunk betegségünkben? talán valami tudatlan asszonyokra, csalfa kuruzslókra; jósokra vagy kenő-fenő cigány asszonyokra bizzuk drága egész-*

günket? hát ezek már jobban értenének ehhez, mint a' kitanult orvosok, kik őt, hat esztendeig tanulták e' mesterséget, és egész életöket az emberi természet' rejtekeinek kitanulására 's a' nyavalyák megismerésére szentelék. 's naponkint ujjabb és ujjabb tapasztalásokat gyűjtenek. kiknek örömök, dicsőségek van abban, ha a' beteget lábra állították, hisz' ez által terjed jó hirök, nevök, böcsületek, ez által jutnak néha fölsőbb hivatalra is, — ez által nyernek némi jutalmat is, de e' mellett ezek tudják egyszerűsmind kimélni is a' szegény nép' erszényét. Barátim! mindenik a' maga mesterségében legjártasabb. Hisz' ha csizmátok kiszakadt, nem-de csizmaziához viszitek, 's nem az asztalossal, hanem a' szabóval varratjátok ruháitokat, és legdrágább vagyontokat — az egészséget — tudatlan, járatlan kontárookra bizzátok? Helyes-e ez, okos-e ez, itéljétek meg magatok. Tudom, mit mondatok. Hogy némelly asszonyok többeket kigyógyítottak nálatok, mint az orvosok. Helyes, el hiszem én azt, hogy némelly okos asszonyok tanultak annyit az orvosoktól, vagy tán némelly jó könyvecskéből is olvastak valamit, például e' czimű könyvből: „Egészségtan nép' számára. Irra 's kiadta Majer István tanár. Esztergomban 1847. ára csak 4. kr. ezüst pénzben;“ vagy „Kalauz“ nevű könyvemből is szedhettek ki némelly jó tanácsokat, 's ezek nyomán itt ott sükerül is a' gyógyítás, eltalálják olykor mint a' vak tyuk a' szemet. De ebből is az következik, hogy csak ugyan orvossághoz kell folyamodnunk betegségünkben, és amollyan jó könyvecskéket olvasgatnunk, és azok szerint házi gyógyszereket tartanunk, hogy azokat szükség esetében használhassuk, mert olykor illy házi orvossággal, főleg rögtön veszedelemben 's bajban, sok rossznak lehet elejét venni, addig is, míg a'

rendes orvos megérkezik; de higyétek el, hogy gyakran maga a természet segít, és ti azt illy asszonyoknak tulajdonítjátok; azt nem is teszem föl felöletek, hogy szent hitünk ellenére némelly vétkes babonáknak is hitelt adjatok; de hányszor rontanak el benneteket még inkább a tudatlan orvoslók, ollyas mit adván be, mi épen ellenkezőt okoz, 's ebből már könnyen elhiszitek, mi oka annak, hogy az orvos sem boldogul betegével, az, hogy őt többnyire már későn híjjátok, mikor már a baj elhatalmazott, a belek és belső részek rothadásba indultak, mikor a tudatlanok már egészen megrontották a beteget; nem de csak ekkor szoktátok ti a rendes orvost hívni, mikor már nem segíthet? avagy nem hallottátok-e, tőlök gyakran: „ha hamarabb hívtatok volna, segíthettem volna, most már késő!” Tehát, mihelyt nyaválátok súlyosbnak mutatkozik, tüstént orvoshoz folyamodjatok. Továbbá, ha megjelenik is az orvos, és megrendeli az orvosságot, hányadik él avval rendszeren? Az egyik, mihelyt egy kanállal bevett, azon pillanatban jobban akarna lenni, mintha bizony egy súlyos nyaválát egy kortyalmeglehetne szüntetni, — és ha nem lesz tüstént jobban, mi nem is mehet olly hamar — már a másik órában be sem akar venni, — pedig ollykor hetekig, hónapokig is tart a bevétel. Illyen rendtartásnak hogy lehetne aztán sikere? A másik nem akarja az orvosságot bevenni, mert nincs szája izére. Hah! barátom a rosztal rosszal kell elhajtani, keserű az orvosság, de édes az egészség. A harmadik gyanakodik az orvosságra mihelyt egy csöppje szín foltot hogy maga után, egy buborék szétpattanik, megrázás vagy kiöntés után sziporkázik, már megijed tőle, pedig midőn a jó ó bor sziporkázott poharában, attól nem félt. Hiszen minden orvosságnak kell erejének lenni,

a nélkül mit sem ér. Tudja ezt az orvos, de tudja a gyógyszeráros vagy patikárius is, csak legyetek bizodalommal iránta, 's ne avatkozzatok mesterségébe, mihez nem értetek. Ő bizonyosan jót akar veletek, meggyógyít benneteket, mennyire emberi segítséggel lehet — csak rendeléseit pontosan teljesítsétek, és mit eltült, ollyas mit ne igyatok, ne egyetek; különben magatok vagytok az okai, ha nem segíthet rajtatok. A negyedik azért nem hivat orvost, mert fél a költségtől. Igaz biz a hogy drága konyha az a patika, de drágább bezzeg az egészség! Sokakat ismertem, kik a kuruzsló csaló cigányasszonyokra sokkal többet elprédáltak, mint a patikába fizettek volna, — 's végre is vagy elhaltak, vagy rendes orvosra szorultak. Ne sajnálja tehát önmagától, kitől telik, azon egy pár forintot, nem is szokott az mindig magasra rugni, főkép ha az orvost idején korán hivatjátok egy orvossággal is — melly alig kerül 16—20. e. kr-ba, véget vet a bajnak, és ti megszabadultok a fájdalomtól, munkáitokhoz láthatok, nem nyereség-e ez már magában? Tudjátok meg: a fősvény kétszer fizet. Hej némellyik mennyi pénzt elkölt borra és a veszedelmes pálinkára, és néhány garast sajnál az orvosságra akkor, mikor talán élete van kérdésben. Azonban az okos orvos, mint főlebb már mondám, a szegénységet is tekintetbe tudja venni, s kitől a patikára épen nem telik — annak igen olcsó, vagy épen mibe sem kerülő házi orvosságot rendel, szokszor pedig az ételben italban, és egyebekbeni jó tanácsa is sokat haszná! Ismerek olly jó szívű kegyes orvosokat is, kik az igen szegényeknek maguk ingyen szoktak orvosságot adni; miért nem lehetne az illy nyomorult és tehetetlen falusi lakosok patika szereire a falusi közpénztárból is valamit azt fordítani? Hisz a szegényeket keresztény kötelességünk

minden kitelketo módon gyamolítani.
 Régi közmondás: *A' ki másnak jót tesz az magának keres.* Miből érthetjük, hogy a' nyomorult ügyefogyott beteget egy kis étellel is kell táplálnunk, mire a' jó szívü gazdasszonyoknak van is gondjuk, kik a' betegeket is szorgalmasan szokták látogatni, tudván a' sz. irás e' szavait: *Ne resteld a' beteg' látogatását, mert ez által a' szeretetben erősödni fogsz.* — Igaz végre az is, hogy olykor az orvos távulhelységben lakván, főkép téli időben bajos utána jární, de az egészség,- és felebaráti szeretet e' bajt is legyözheti, azonban az illető miníster ur — mint már tervezé, rendelkezni fog, hogy több megyei orvosok állítassanak, és ugy helyzettessenek el a' helységek közt, hogy igen messze egyiktől se essenek, és az ilyen megyei orvosoknak nem szükség fáradság' díjt adni, kitől a' nélkül sem telik illyesmivel kedveskedni, mert ők azért fizettetnek a' megyei, vagy is közpénztárból, hogy e' kötelességöket teljesítsék, ezért adatnak nekik előfogatok is. De már nagyon is hosszúra terjed levelem, azért is ezuttal félben szakasztom, de ígérem, hogy a' jövő postán folytatom, és bevégzem azt, addig is Isten velünk.

Rendek József.

Jézus Názarethben.

Hogy tanítva Jézus, Názarethbe
 Jött, hol virágzó szép gyermekkorát
 Nem sanyarva még sok szenvedéstől
 A' szülői házban élte át;
 'S szombat lévén közimára méne,
 A' vidéki nép imahelyére.
 A' terembe számosan jövének,
 És imádság kelt az ajkakon
 Melly folyamként majd apadt 's meg áradt
 Mint a' szívben fort a' buzgalom.
 Végre szünt a' nép imádkozása
 'S szent ígét lön hallni óhajtása.
 Fölkél Jézus 's a' lak elnökéhez

Mond: „engedj a' néphez szólanom“
 'S átvevén a' könyvet megnyitotta,
 'S olvasá azt híven hangosan.
 Könyvét Amósz ihletelt fiának,
 Hol megírva e' szavak valának:
 „Im az urnak lelke van fölöttem,
 És fölkenvén küldé engemet,
 Hogy hirdessem az öröm ígét
 'S béhegesszem a' szívsebeket,
 Szabadságot adjak a' raboknak
 Hallást látást siketek 's vakoknak.“
 Jézus végzi a' könyv olvasását
 'S az ígétet kezdi fejteni;
 „Ma beteltek, szóla, hangnyomattal,
 A' prófeta jós beszédei;
 Im az urnak lelke én fölöttem
 'S fölkenetve tőle én küldettem.
 Én töröm szét a' rabok bilincsét
 Szabadokká őket én teszem:
 Örvendezni fognak a' nyomottak
 Mert a' váltság napja van jelen;
 Fölvidulnak a' nyögő szegények
 Kik sanyargva 's kinnal küzdve élnek.
 A' kincs, mellyet én nekik adandok,
 Soha el nem veszti belbecsét,
 Rajta vésznek nem leend hatalma
 Ég villáma sem zuzhatja szét.
 Összeforr a' lélek életével,
 'S ennek éltét kienyésztené el?
 De ki e' kincs birtokára vágyik
 A' bünöktől tiszta ment legyen;
 Mert csak ott áld Isten szent kegyelme,
 Hol a' lélek tiszta büntelen;
 Ugy de vétkei kit nem gyötörnek
 Kit nem aggaszt multja életének?
 Oh de jöjjön, szölt urunk szeliden,
 Kit a' bünnek átkos sulyja nyom,
 Jöjjön hozzám megtörödött szívvel
 'S bánatában megvigasztalom;
 És szívének lesz nagy üdvessége,
 És üdvének nem lesz soha vége,
 Nem lesz vége mert én faklyát gyujtok,
 Melly a' napnál lángolobb leszen,
 'S földeríti a' kebel homályát
 'S gyöz a' vészes lelki éjelen;
 'S lénysugára tisztán megmutatja
 Mi az ember czélja, 's biztos utja.
 Nem lesz vége... mert malasztjaimmal
 Ápolandom ötet utjain,
 'S hogyha bennem bizik, elvezérlem
 Megnyugodni Isten karjain;
 A' mi földi: kincs, gyönyör, enyésznek;
 Mit kezem nyujt, nincs kiteve vésznek.

'S hogy ki bennem hitt, ne ingadozzék,
Tetteim mégannyi védjelek,
Egy szavamra im a' sánta jár, kel,
Látnak kik fényt nélkülöztenek;
Vége van a' szenvedők jajának,
Ajkaikról hála hangok szállnak.
Igy szólt Jezus 's üdvadó beszéde
A' szivekre édesen hatott,
Ajkin csügve állt a' nép körüle;
'S fölfogott az minden szótagot,
De alig lön vége a' beszédnek,
A' szegények ekképen beszélnek
Azt reméltük, mondák, zúgolódva, :
Hogy körünkben majd csudát teszen;
De mit tenne? ő ki a' nyomorral
Éjnaponta vivni kénytelen..
Hisz az lenne legnagyobb csudája,
Hogyha jólét szállna önmagára!
Jézus tudja lelkek gondolatját
És szeliden újra szót emel:
„Jelt kívántok, jelt?... 's hogy gyógyításom
Magamon 's e házban kezdjem el?
Nem proféta senki ön honában
Igy van a' most, ugy volt hajdanában..
Éhhalál dult hajdan Izraelben,
'S elragadt sok árvát: özvegyet,
Illyés mégis, a' tüzeleklátnok,
A' szidoni nőhez küldetett;
'S mentve lön a' jámbor özvegy élte
Mert segélyét Istentől remélte..
'S Elizeus proféta korában
Bélpoklos e honban hány vala?
És nem rajtok, Námanon segített
Száfát bátor 's önzellen fia.
Mondom: így van 's így volt hajdanában,
Nem proféta senki önhonában.
E' szavakra zaj 's üvöltés támadt
A' tömeg egy föig felkele,
„Ő látnok. 's mi rosszabbak Naámámnál?
Hah! el innen messze el vele!!“
A' védetlen Jézust megragadják,
'S a' teremből vakmerőn kidobják..
Künn van Jézus és a' nép körüle
Minden arczon átkos szenvedély,
Megrémül, ki őt e' körben látja,
'S benne részvét bús fohásza kél:
„Vége Jezus drága életének
Im fölötte elleni ítélnék...“
Názarethnél elnyuló hegylánczon
Egy mélységes bércznyilas felett,
Szirt tetőáll szédítő magasban
Majd eléri fön a' felleget;
'S e' tetőnek elhagyott tövében
Nagy tömeg van rá fölmenni készen.

„Föl a' hegyre“ zugának haraggal
S a' tetőről dobjuk őt alá,
Méltó volna kinosabb halálra,
Mert magát ő fölmagasztalá.
A' kevélység 's gúny mi őt ledobja,
Nem mi, 's keblünk büntető haragja.
A' tömeg megy!, 's mint veszélyes fölhő
Fölföl zúg 's a' szirtfokán megül.
Jézus már az ormonnáll, 's orczája
Fénylik mint nap fellegek mögül.
Csak egy lépés... 's vége életének
Hah a' népből rája kart emelnek!
De mi ez? im Jezus vissza fordul,
'S eltekint a' zajló tömegen,
Int... intése ösvényt nyit előtte...
'S a' tömeg közt bántatlan megyen;
'S nincsen egy a' zajgóknek közötté,
A' ki rá kezét emelni merne.
Zajló tenger, 's a' tömeg haragja
Dúl és rombol, semmisít, temet!
Oh ki képes nyugalomra birni
Ha fölzúdúl, e' két elemet?
Senki más, csak Isten szent fölsége..
'S így tisztán áll Jezus Istensége

Lázár Miklós

Hazai dolgok.

(Gyorokról). Ar ad meg ye. Öröm fogta el keblemet midőn az annyira ohajtott „Katholikus Néplapot“ kezembe kaptam, 's azon keblet derítő öntudat fogta el egész valómat, vajha minden katolikus olvasná ezen oktatással teljes lapot. Kedves szerkesztő ur, több helyütt tudatja lapjaiban, hogy azelőfizetésnél addig előgördült akadályokat legyőzte az által, hogy minden postahivatalnál megvan téve a' kellő intézkedés a' Katholikus Néplap előfizetése elfogadására, sajnos ez nincs így; midőn részemről az iskola számára előfizetni ohajtottam becses lapjára, a' legközelebbi posta állomásra Paulisra általrándulván a' félévre járuló előfizetési díjt leakartam tenni, de a' postakiadó először vonakodott általvenni, mondván neki ezen lapra való előfizetés végett semmi utasítása, de még is kérésemre

elfogadá az előfizetést; köszönet ezen kiadó urnak azért, hogy ő nem katolikus léttére is utasítás nélkül az előfizetést rendelt helyére fölküldé. *) Kedves Olvasóim, úgy hiszem, nem fogok terhetekre lenni ha leirom néktek a nálunk sz. István király napján történt ünnepelet. Kisded mezővárosunk, melly három vallás felekezetű lakosokat együtt véve 1700 lelket számlál, a mellett hogy szegény, mivel földek hiányában csak szülő hegyeiből éldégél még is a kor kívánata szerint halad előre, dicséretére legyen mondva mezővárosunknak, az őrsereg kiállításában is harmadik volt a megyében, sőt nemzeti őreink közül 50 voltak is a harczenén Ellemér és Aradácznál, honnan Istennek hála, mindnyájanszerencsésen vissza is érkeztek; a sok szomorú napok után jól esett lelkünknek egy kevés örömben is részesülni, mellyre alkalmul szolgált sz. István napján történt őrseregi zászlónak fölszentelése; méltó, hogy kimondjuk azon jótévőnének nevét, ki az őrsereg számára nem kimélvén semmi áldozatot, egy igen csinos zászlót készítetett, mellynek egyik oldalán sz. László, másikon Magyarország czimere díszlenek, Rigó Katalin özvegnő azon jólelkű asszony, ki ezen szép áldozatot tette; Isten áldja meg őt ezen szép tetért. Minden vallás külömbőség nélkül az őrsereg a piarcz közepén fölállított sátor előtt sort képezve hallgatta Kornis József káplányunk által mondott

*) Polgártársunk ezen jelentésére azon észrevételelem van, miszerint értesítésemet nem úgy kell venni, mintha én minden posta hivatalhoz egyenkint vagy elmentem, vagy irtam volna. Ezt nem tettem, de nem is tehettem. Megmondtam már, hogy nekünk csak a ministeriumnak kellett jelentést tenni; ezt megtettük; a minister rendeletet adott ki, ezt bizonyosan tudjuk; a ministeri rendeletet a pesti főpostahivatal közli a többivel. Ugy hisszük ez is megtörtént, mert hiszen alig van már magyar posta állomás, mellyről előfizető be nem küldetett volna. Ha még is valamely egyes posta állomáshoz nem jutott el a rendelet, arról aztán nem tehetünk, hacsak olvasóink által nem értesítettünk. Szerkesztő.

czélszerű beszédet, mellyben elmondá, hogy a zászló annak jele, hogy egyes személyek egy testületté összealakultak, hogy a legszorosb egyesülésben bizonyos czél felé törekedjenek — előadá a czélt, melly végre az őrsereg alakult, t. i. hogy magunkat a fegyver forgatásban gyakorolva bent a város kerületén polgártársaink életét 's vagyonát megőrizzük, bátorságát biztosítsuk, 's ha netán a szükség úgy kívánná, királyunknak, alkotmányunknak, édes hazánknek bátorságát, dicsőségét a csata téren is fegyveres kézzel védelmezzük. — Szívünkre kötötte tovább a szónok, hogy fölséges királyunk 's a független magyar ministerium iránt hűséggel és engedelmességgel viseltessünk; valóban lelkünk épült ezen szép oktatáson. A zászló fölszentelése után tartatott a sz. mise és a téged Istent dicsérünk; 's így fejeztetett be ezen nálunk mindenkor emlékeztetreméltó nap.

(Egy nemzetör.)

Pápa-Teszér, aug. 24-kén. Ha, mint a fele szegény polgár ember az ekeszarva helyett most tolhoz nyulni bátorkodom, hogy mindenek előtt az Istennek mondjak hálát a Kath. Néplap születéseért, hálát mondjak azon nemes lelkűeknek, kiknek szívében e lap iránti szent gondolat megvillant, és hálát mondjak a nagy érdemű szerkesztő urnak is, ki e lapot egészen értelmi állapotunkhoz mérve vezet, és pedig mondjak hálát egy egész kath. község nevében, úgy csak azt teszem, mire szívemnek ösztöne készitet. — Mert bizony, mint a mindennapi kenyérre, olly szükségünk vala nekünk egy épen illen czélszerű lapra. — Annyi mindenféle hírek, beszédek, okoskodások stb. közt az eme becses lapban kifejtett nézetek kalauzul, sőt vezércsillagul szolgálnak nekünk minden lépteinkben, hogy a

szabadságot, egyenlőséget, testvériséget a maga valódi értelmében fölfoghassuk. — Ez tisztelt szerkesztő úr érdeme, és érdeme a mi szeretett buzgó lelkipásztorunknak is, ki a Kath. Néplapot velünk közli; körünkben olvastatja, 's az olvasottak fölött nekünk maga is magyarázatokat ad, 's ekkép az igazságot sziveinkbe nyomja. És bizony mi ennek köszönjük, hogy nálunk nem csak félrelépések nem történnek, sőt a legmunkásabb testvéri szeretetben tapasztaljuk, a jól értett szabadság', 's egyenlőség' áldásait. Annak köszönjük, hogy megértvén a hazairánti kötelességeinket nemzeti öreink lelkesedéssel mennek a Drávához, védni honunkat. Hogy az Isten áldja meg szerkesztő urat bölcs tapintatu fáradozásaiért, mert hiszen minden sora tele üdves oktatásokkal. — Ezt mondják némelly köztünk forgó tudós urak is, kik pedig másként nem igen hajlandók a papok munkálatait dicséretelni. — Még egyet: véreinkkel káplányunk is a táborba költözött. — Ez még meg járná; mert hisz a hazát védeni szent kötelessége mindnyájunknak, de azt sehogy sem helyeselhetem, hogy noha sorsot egy főhadnagynak elválasztott erőteljes fiatal huzott, kinek apja után szép gyümölcsei jutnak a haza földjének, a szegény haza védelmétől visszavonta magát, 's azt egyezés útján a káplány vitézségére bízni okosabbnak tartotta. Rendén van e ez?

Emlitek még itt egy szomorú esetet, és egy szép tettet: Folyó hó 13án Szentivány szomszéd helységben tűz

volt, 17 házat emésztett el csűröstől, pajtástól, 's ugyan annyi családot juttatott véginségre, — t. *Markovics János* plébános ur, ezen filiali stáinak másnap 17 pos. mérő gabonát ajándékozott; *Sárkány Miklós*, bakonybeli apát ur pedig épületi fával vigasztalta a szegény károsultakat. *) — Az Isten szerelme, 's áldása maradjon mindnyájunkal.

Tizéry János, nemzetőr.

Mi ujság a nagy világban?

Örvendetes hír. Seregeink Perlasznál derekasan győztek. Istennek hála! egyszer valahára ezt bizonyosan írhatjuk. — September 2-án reggeli ötödfél órakor támadtak meg a Perlaszi táborban lévő ellenséget, két óra hosszig tartott az ütközet, mellynek következtében a tábort bevették. A mi katonáink közül nem sokan estek el; az ellenségtől a sáncokban mintegy kilenczven halottat találtak. A mieink között sebesült meg 12. köztök Szemere Pál őrnagy két golyót kapott hasába, de mint írják, sebei nem halálosak. Elvettek katonáink az ellenségtől hét ágyut, több puskaporos szekeret. Mikor az első tudósítást irták még a mi vitézeink folyvást üldözték az ellenséget, 's így hinni lehet, hogy többet is leolnek, vagy elfognak. Jelesen harczolt a főherczeg Mihály gyalogság: a 10-dik honvéd zászlóalj, és a Voroneczki vadászi. A huszárok vették üzőbe az ellenséget.

Az Országgyűlés nem várhatván már tovább a minister elnök gr. Batthyányi és Deák Ferencz igazságügyi minister haza érkezését, kik több napok óta vannak már Bécsben tanácskozni a haza ügyeiről, Kossuth Lajos indítványára 100 képviselő, és mint haljuk még 25 felsőházi tagból álló küldöttséget küldött Bécsbe a végett, hogy kiraly ő felségét Magyarországra ujjolag meghívják, hogy a haza zavaros állapotát személyes megjelenése által lecsillapítsa, rendbe hozza; tegnap, vagy is September 5-én 5 órakor indult a küldöttség, feszulten várjuk miéssoda hírrel térend vissza. Imádkozzatok atyánkfiai édes hazánkért! — saját erőnkön fölül nagy szükségünk van Isten segedelmére. —

*) Isten jutalmazza meg mind a kettőnek jótékonyosságát. Hát teszéri, szentiványi atyánkfiai ugy-e ebből is látszik, hogy az a bakonybeli apátur nem olyan ember, mint némelly roszakaróia azon a vidéken rágalmazták. Szükség idején ismerjük meg a jó barátokat.

Szerkesztő.

Megjelenik a lap hetenkint egyszer, csőtörtökön, egy iven. Előfizetési díj félévre Budapestén kihordással 1 for. Vidékre postán, borítékban 1 for. 20. kr. pp. Egyes számnak ára 3 ezüst kr.

Előfizetést Pesten **Eggenberger** könyvvarus is elfogad, kinél egyes számok is kaphatók.